Amor cap als ancians més pobres
| 1
Amor cap als ancians més pobres
La residència geriàtrica de les Germanetes dels Pobres acull 87 residents i 19
germanetes, que segueixen els passos de la fundadora de la congregació Juana
Jugán
08 Octubre, 2015 - ESGLÉSIA DE BARCELONA
Pocs dies es poden rebre lliçons de vida tan grans com la que donen les Germanetes dels
Pobres, que afirmen que es pot ser feliç fent feliços als ancians. Amb més de 153 anys de
vida a Barcelona, la ciutat comtal acull la primera casa de la congregació que es va fundar a
Espanya. Tot i el salt temporal, el seu apostolat és el mateix que va decidir la seva fundadora
Juana Jugán l’any 1839: servir els pobres. I ho fan cuidant els més de 85 residents que viuen
a la casa de Tetuán.

Amor cap als ancians més pobres

| 2

La mare superiora, Sor Pilar de la Preciosa Sang, ho defineix com una gran família ja que tots

s’ajuden entre ells, dintre de les seves possibilitats, perquè la tasca de les germanetes tiri

endavant dia rere dia. Sor Pilar explica que, en un dels exercicis espirituals de les Germanes,

un sacerdot els va dir que no concebia “una germaneta que se’n vagi a dormir sense estar

cansada. Si no està cansada és senyal que no ha fet el seu deure d’hospitalitat”.

Horari pautat

És impossible no cansar-se després de totes les tasques que porten a terme les germanes

que acompanyen i ajuden als ancians. Tot i que cadascuna d’elles té una missió –menjador,

farmàcia, mendicants- es deuen a un horari general que cal seguir: a les 6.30h s’aixequen i,

mitja hora més tard, es reuneixen en comunitat per resar laudes i fer oració personal.

Seguidament, aixequen a les persones grans que necessiten ajuda: l’esmorzar dels residents

és a les 9h. Ja cap al migdia, hi ha una missa en què participen aquells ancians que ho

vulguin i, a les 13.30h, se serveix el dinar al menjador. Les germanes dinen una mica més

tard i fan una reunió comunitària. A les 17h ja segueixen amb la seva tasca hospitalària i,

hora i mitja més tard, resen el rosari. A les 19.30h són les vespres i el sopar dels malalts i,

mitja hora després, és el sopar dels vàlids. A les 21h és el sopar de la comunitat i, després de

les completes, marxen a dormir.

Donar i rebre

Els residents també tenen funcions diverses al llarg del dia: des d’anar a planxar al rober fins

a cosir, fer treballs manuals, ajudar al menjador o a la porteria. Només així, participant en el

que bonament poden, se senten útils i feliços. Els ancians, a més, compten amb metges,

oftalmòlegs, odontòlegs, perruqueres i fisioterapeutes que els hi faciliten el seu dia a dia.

Tot i que la vida comunitària no dóna peu a avorrir-se, els residents tenen el seu espai

personal a les seves habitacions. Totes elles són individuals per tal de propiciar que se sentin

com a casa. Tanmateix, els matrimonis poden demanar els apartaments disponibles –que

compten amb dos llits, una cuina i un bany compartit.

Amor cap als ancians més pobres

| 3

útils i les Germanetes dels Pobres reben l’experiència d’aquestes persones i el seu afecte.

La força de Déu

Darrere de tot esforç està Déu ja que confien en la providència. A partir dels seus

benefactors, de la col·lecta del dia a dia i de les petites pensions que reben els ancians –els hi

donen un 15% perquè no pensin que es queden sense res-, poden portar a terme la seva

tasca d’alimentar, cuidar i assistir els ancians. Encara que sembli que no té res a veure, les

Germanetes dels Pobres també han patit la crisi però sempre saben trobar la força en Déu:

“Moltes vegades no hi havia menjar suficient per a tots, així que donàvem tot el que teníem

als ancians i nosaltres simplement anàvem al menjador i ens assèiem a esperar que passés

l’hora. Curiosament, quan estàvem en aquesta situació, sempre picava a la porta algun

benefactor amb menjar. I només puc dir que, des que es va crear aquesta casa, encara no

hem passat gana. Ni un dia”. I és que l’amor de Déu vers els més pobres és infinit.